

acela din cauza căruia te oprești în mijlocul străzii și te lovesc mașinile. Dar, cum spuneam, el e instructorul meu. Și are 24 de ani. Sunt două motive pentru care n-ar fi trebuit să mi se aprindă călcâiele după el. Însă, sincer, cel mai important motiv e că el și cu mine vom fi gardienii Lissei după ce termină școala. Dacă el și cu mine ne vom sorbi unul pe altul din priviri, asta înseamnă că nu o vom supraveghea.

N-am prea reușit să trec peste ce simt pentru el și sunt destul de sigură că el încă mai simte aceleași lucru pentru mine. În parte, ceea ce face ca acest lucru să fie atât de dificil e că el și cu mine ne-am cam prins în focul pasiunii când am fost loviți de vraja de dorință sexuală. Victor voise să ne distragă atenția în timp ce o răpea pe Lissa, și reușise. Fusesem gata să renunț la virginitate, iar Dimitri fusese gata să mi-o ia. În ultima clipă, am rupt vraja, dar port mereu cu mine aceste amintiri și mi-e destul de greu uneori să mă concentrez asupra exercițiilor de luptă.

Apropo, numele meu e Rose Hathaway. Am 17 ani, mă antrenez să protejiez și să ucid vampiri, sunt îndrăgostită de un tip total nepotrivit și magia ciudată a celei mai bune prietene pe care o am ar putea-o face să-și piardă mințile.

Hei, n-a spus nimeni că liceul e ușor.

UNU

N-AM CREZUT CĂ ZIUA MEA poate deveni și mai proastă până ce prietena mea cea mai bună nu mi-a spus că ar putea înnebuni. Din nou.

— Ăăă... ce-ai spus?

Eram în holul internatului ei, aplecată în timp ce-mi încheiam șireturile de la un bocanc. Ridicându-mi brusc capul, m-am uitat la ea prin părul meu castaniu-închis încălțat care-mi acoperea jumătate din față. Adormisem după cursuri și, pentru a reuși să ies la timp din cameră, nu mai folosisem peria de păr. Bineînțeles, părul blond platinat al Lissei era întins și perfect, atârându-i pe umeri ca un voal de mireasă în timp ce mă privea amuzată.

— Am spus că s-ar putea ca pastilele mele să nu-și mai facă efectul la fel de bine.

M-am ridicat și mi-am scuturat părul de pe față.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

În jurul nostru, moroi treceau în grabă, mergând să se întâlnească cu prietenii lor sau să ia cina.

— Ai început să... Am coborât vocea. Ai început să-ți recapeteți puterile?

Clătină din cap și am zărit o ușoară umbră de regret în ochii ei.

— Nu... mă simt *mai aproape* de magie, dar tot n-o pot folosi. În general, ce observ în ultima vreme e un pic din celălalt lucru, știi... Devin mai deprimată din când în când. Nici măcar *aproape* de ceea ce era înainte, adăugă repede, văzându-mi expresia.

Înainte de a începe să ia pastilele, stările sufletești ale Lisei puteau deveni atât de apăsătoare, încât își făcea tăieturi pe mâini.

— Doar că e un pic mai mult.

— Dar celelalte stări pe care le aveai? Anxietate? Gândire alterată?

Lissa râse, neluând niciunul din aceste lucruri atât de în serios cum le luam eu.

— Zici că ai citit manuale de psihiatrie.

De fapt, *chiar* citisem.

— Pur și simplu îmi fac griji pentru tine. Dacă tu crezi că pilulele nu-și mai fac efectul, trebuie să spunem cuiva.

— Nu, nu, spuse ea repede. Sunt bine, pe bune. Încă mai au efect... doar că nu atât de puternic. Nu cred că ar trebui să intrăm încă în panică. Mai ales tu — cel puțin nu azi.

Reuși să schimbe subiectul. Aflasem cu o oră în urmă că urma să-mi dau testul preliminar azi. Era un examen — sau mai degrabă un interviu — pe care toți gardienii novici trebuiau să-l treacă în timpul clasei a unsprezecea la Academia Sf. Vladimir. De vreme ce

fusesem plecată împreună cu Lissa anul trecut, lipsisem de la al meu. Astăzi, aveam să fiu dusă la un gardian undeva în afara campusului, care avea să mă supună testului. Mersi că m-ați înștiințat din vreme, băieți.

— Nu-ți face griji pentru mine, repetă Lissa zâmbind. O să-ți spun dacă lucrurile se agravează.

— Bine, am zis cu îndoială.

Însă, ca să fiu sigură, mi-am deschis mintea pentru a afla prin legătura psihică ce gândea în realitate. Spusese adevărul. Era calmă și veselă în această dimineață, nu aveam niciun motiv de îngrijorare. Însă, în adâncul minții ei, am simțit un nucleu de emoții întunecate, neliniștite. Nu o frământau sau ceva de genul acesta, dar dădeau aceeași impresie precum crizele de depresie și furie pe care le avea înainte. Era doar o picătură, dar nu-mi plăcea. Nu voiam să fie nimic acolo. Am încercat să pătrund și mai mult în mintea ei pentru a-i simți mai bine emoțiile și am avut dintr-odată ciudata senzație a unei atingeri. Un fel de greață a pus stăpânire pe mine și am ieșit brusc din mintea ei. Un tremur ușor mi-a cuprins corpul.

— Te simți bine? mă întrebă Lissa încruntându-se. Arăți de parcă ți s-a făcut brusc rău.

— Sunt doar... nervoasă din cauza testului, am mințit eu.

Ezitănd, am deschis din nou legătura. Întunericul dispăruse în totalitate. Fără urmă. Poate că, în definitiv, nu era nicio problemă cu pastilele ei.

— Sunt bine.

Ea arată spre ceas.

— N-o să fii dacă nu te miști repede.

— La naiba, am înjurat eu, căci avea dreptate. Am îmbrățișat-o repede. Ne vedem mai târziu!

— Baftă! strigă.

Am traversat campusul în grabă și l-am găsit pe instructorul meu, Dimitri Belikov, așteptând lângă o Honda Pilot. Ce plictisitor. Bănuiam că nu mă puteam aștepta să mergem pe drumurile de munte din Montana într-un Porsche, dar ar fi fost frumos să fi avut ceva mai tare.

— Știu, știu, am spus văzându-i figura. Scuze pentru întârziere.

Atunci mi-am amintit că urma să dau unul dintre cele mai importante teste din viața mea și, dintr-odată, am uitat orice era legat de Lissa și de posibilitatea ca pilulele ei să nu aibă efect. Voiam s-o protejez, dar asta nu va conta prea mult dacă nu puteam să termin liceul și să devin cu adevărat gardianul ei.

Dimitri stătea acolo, arătând la fel de bine ca de obicei. Clădirea masivă din cărămidă arunca umbre lungi peste noi, profilându-se amenințătoare ca o fiară uriașă în lumina crepusculară. În jurul nostru tocmai începuse să ningă. Am privit fulgii delicați, cristalini, plutind ușor în jos. Câțiva căzură pe părul lui negru și se topiră imediat.

— Cine mai merge? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Doar tu și cu mine.

Starea mea sufletească trecu direct de la nivelul „voioasă” la „extaziată”. Eu și Dimitri. Singuri. Într-o mașină. Poate că merită să dai un test neanunțat pentru asta.

— Cât de departe e?

În tăcere, mă rugam să fie un drum foarte lung. Ca de exemplu unul care să dureze o săptămână. Și în care să rămânem peste noapte în hoteluri de lux. Poate că ne vom înzăpezi într-un troian și doar căldura trupurilor ne va ține în viață.

— Cinci ore.

— Ah.

Un pic mai puțin decât sperasem. Totuși, cinci ore erau mai bune decât nimic. Și asta nu excludea nici posibilitatea cu troianul.

Drumurile întunecoase, înzăpezite ar fi fost dificil de străbătut pentru oameni, dar nu puneau nicio problemă pentru ochii noștri de dhampir. Priveam fix înainte, încercând să nu mă gândesc la felul în care aftershave-ul lui Dimitri umplea mașina cu un miros curat, pătrunzător, care mă făcea să-mi doresc să mă topesc. În schimb, am încercat să mă concentrez din nou asupra testului preliminar.

Nu era genul de examen pentru care puteai să înveți. Ori îl treceai, ori ba. Gardieni aflați în funcții importante îi vizitau pe novici în timpul clasei a unsprezecea și se întâlneau personal cu fiecare dintre ei pentru a aprecia

hotărârea și angajamentul elevilor de a deveni gardieni. Nu știam exact ce întrebări erau puse, dar, de-a lungul timpului, zvonurile se răspândiseră. Gardienii mai vârstnici evaluau caracterul și dăruirea, iar unii novici fuseseră considerați necorespunzători pentru a continua cariera de gardian.

— Nu vin de obicei la Academie? l-am întrebat pe Dimitri. Adică, sunt total pentru mersul pe teren, dar de ce mergem noi la ei?

— De fapt, mergi doar la un *el*, nu la *ei*.

În cuvintele lui Dimitri era un ușor accent rusesc, singurul indiciu cu privire la locul în care crescuse. Altfel, eram destul de sigură că vorbea engleza mai bine decât mine.

— De vreme ce asta e o situație specială și el ne face o favoare, noi suntem cei care facem drumul.

— Cine e el?

— Arthur Schoenberg.

Mi-am întors brusc privirea de la drum spre Dimitri.

— Ce? am șipat eu.

Arthur Schoenberg era o legendă. Era unul dintre cei mai mari ucigași de strigoi din istoria recentă a gardienilor și fusese șeful Consiliului gardienilor — grupul celor care repartizau gardieni moroilor și luau decizii pentru noi toți. În cele din urmă se retrăsese și revenise la asigurarea protecției uneia din familiile regale, Badica. Dar chiar și pensionat, știam că a rămas letal. Faptele lui de glorie erau incluse în programa mea școlară.

— N-a fost... n-a fost nimeni altcineva disponibil? am întrebat încet.

Vedeam cum Dimitri își ascundea un zâmbet.

— O să te descurci. Pe lângă asta, dacă Art își dă acordul, este o recomandare excelentă pentru dosarul tău.

Art. Dimitri se totuia cu unul dintre cei mai tari gardieni în viață. Bineînțeles, Dimitri era el însuși foarte tare, așa că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă.

În mașină se lăsă tăcerea. Mi-am mușcat buzele, brusc întrebându-mă dacă voi putea să mă ridic la standardele lui Arthur Schoenberg. Aveam note bune, dar lucruri ca fuga și implicarea în bătăi la școală puteau arunca o lumină proastă asupra seriozității cu care îmi abordam viitoarea carieră.

— O să te descurci, repetă Dimitri. Lucrurile bune din dosarul tău cântăresc mai greu decât cele rele.

Parcă mi-ar fi putut citi gândurile uneori. Am zâmbit ușor și am îndrăznit să-i arunc o privire. A fost o greșeală. Un corp lung, suplu, ce ieșea în evidență chiar și când ședea. Ochi de un negru nemărginit. Păr castaniu până la umeri, legat la ceafă. Părul acela era mătăsos. Știam pentru că-mi trecusem degetele prin el când Victor Dashkov ne prinsese în mreje cu vraja de atracție trupească. Cu mult efort, m-am silit să respir din nou și să-mi întorc privirea.

— Mersi, antrenorule, l-am înțepat eu, cuibărin-du-mă înapoi în scaun.

— Sunt aici ca să te ajut, răspunse.

Vocea îi era nepăsătoare și relaxată — ceva rar pentru el. De obicei era foarte încordat, pregătit pentru orice atac. Probabil că se gândea că era în siguranță într-o Honda — sau cel puțin atât cât putea fi lângă mine. Nu eram singura care avea probleme în a ignora tensiunea erotică dintre noi.

— Știi ce ar fi cu adevărat de ajutor? am întrebat, fără să-l privesc în față.

— Hmm?

— Dacă ai opri porcăria asta de muzică și ai pune ceva care s-a lansat după căderea zidului Berlinului.

Dimitri râse.

— Cele mai proaste note le ai la istorie și, totuși, se pare că știi totul despre Europa de Est.

— Hei, am nevoie de material pentru glumele mele, tovarășe.

Zâmbind în continuare, învârti butonul radioului. Găsi un post de muzică country.

— Hei! Nu la asta mă gândeam, am exclamat.

Îmi dădeam seama că era pe punctul de a râde iar.

— Alege. Ori unul, ori celălalt.

Am oftat.

— Dă înapoi la chestiile din anii '80.

Învârti butonul și mi-am încrucișat brațele la piept în timp ce o trupă care suna vag european cânta despre

cum televiziunea a ucis stelele radioului¹. Îmi doream să ucidă cineva radioul ăsta.

Dintr-odată, cinci ore nu mai păreau atât de scurte cum crezusem.

Arthur și familia pe care o proteja locuiau într-un orașel de lângă autostrada I-90, nu departe de Billings. Părerile moroilor erau împărțite în privința locurilor în care să trăiască. Unii susțineau că orașele mari erau cele mai bune, pentru că le dădeau posibilitatea vampirilor să se piardă în mulțime; activitățile nocturne nu atrăgeau prea multă atenție. Alți moroi, precum această familie, preferau, după câte se părea, orașe mai puțin populate, socotind că, dacă erau mai puțini oameni care să te observe, atunci era mai puțin probabil să fii observat.

Îl convinsesem pe Dimitri să se oprească pentru a cumpăra mâncare de la un restaurant non-stop de pe drum și, după ce am mai oprit și pentru a pune benzină, se făcuse deja amiază când am ajuns. Casa era construită în stilul unei ferme, toată pe un singur nivel, cu pereții laterali acoperiți cu lemn vopsit în gri și bovindouri mari — cu geamuri întunecate la culoare pentru a bloca lumina soarelui, desigur. Părea nouă și scumpă și, chiar aflată în mijlocul pustietății, era cam ceea ce mă așteptam de la membrii unei familii regale.

¹ Este vorba de piesa *Video Killed the Radio Star* din 1979 a trupei britanice The Buggles.

Am sărit din Pilot, iar bocancii mei s-au afundat în două degete de zăpadă moale și au scrâșnit pe pietrișul de pe drumul privat. Ziua era liniștită și tăcută, în afara câte unei adieri de vânt. Dimitri și cu mine ne-am îndreptat spre casă, urmând o alee pavată cu pietre de râu care traversa curtea din față.

Îl vedeam cum își adopta ținuta profesională, dar atitudinea lui generală era la fel de veselă ca a mea. Amândoi găsiserăm un fel de satisfacție vinovată în plăcuta călătorie cu mașina.

Piciorul îmi alunecă pe drumul acoperit cu gheață, iar Dimitri se întinse imediat să mă sprijine. Am avut un moment ciudat de déjà-vu, aducându-mi pentru scurt timp aminte de prima noapte când ne întâlнисerăm, atunci când mă salvase de la o căzătură asemănătoare. Nu știu dacă a fost din cauza temperaturii geroase sau nu, dar i-am simțit mâna caldă pe brațul meu, în ciuda straturilor de puf din jacheta mea cu glugă.

— Ești în regulă?

Îmi dădu drumul, spre dezamăgirea mea.

— Da, am spus, privind cu reproș la pavajul înghețat. Oamenii ăștia n-au auzit de sare?

O spuseseam în glumă, dar Dimitri s-a oprit brusc din mers. M-am oprit și eu imediat. Figura îi deveni încordată și alertă. Întoarse capul, cercetând cu privirea vasele, albele câmpuri care ne înconjurau, înainte de a și-o opri din nou asupra casei. Voiam să pun întrebări, dar

ceva din atitudinea lui îmi spusese să rămân tăcută. Studie clădirea aproape un minut întreg, privi în jos la aleea înghețată, apoi se uită înapoi la drum, acoperit de un strat de zăpadă întrerupt doar de urmele pașilor noștri.

Prudent, se apropie de ușa din față, iar eu l-am urmat. Se opri din nou, de data aceasta pentru a studia ușa. Nu era deschisă, dar nu era nici închisă complet. Arăta ca și cum ar fi fost închisă în grabă, nu de tot. După o examinare mai atentă, văzurăm zgârieturi de-a lungul marginii ușii, ca și cum ar fi fost forțată la un moment dat. Cea mai ușoară atingere o putea deschide. Dimitri își trecu ușor degetele de-a lungul locului în care ușa se unea cu tocul, iar respirația lui forma mici norișori de abur. Când o atinse, clanța ușii se mișcă un pic, ca și cum ar fi fost ruptă.

În cele din urmă, spusese încet:

— Rose, du-te și așteaptă în mașină.

— Dar...

— Du-te!

O comandă scurtă, însă plină de forță. Prin acele două silabe mi-am adus aminte de omul pe care-l văzusem aruncând oamenii în jur ca pe niște saci și înfigând o țepușă într-un strigoi. M-am retras, mergând pe pe-luza acoperită de zăpadă ca să nu risc să alunec pe aleea pavată. Dimitri rămase unde era, fără să se miște înainte ca eu să intru înapoi în mașină și să închid ușa cu un zgomot înfundat, abia perceptibil. Apoi, cu cea mai